

но погледна мъжа си недоволно и му пошушна:

— Откъде пъкъ се взе тъкмо сега! Какво ще го правимъ?

— Нищо, — отвърна домакинътъ — ще го настанимъ. Гостъ ни е. Отъ Бога е пратенъ.

Старецътъ се подсуши, сгрѣ се, поотпусна се.

Сложиха вечерята. Дойде редъ и до баницата. Мартинца още се мръщѣше. Тя пакъ пошушна на мъжа си:

— Мартине, не е липо-добре да раздадемъ баница най-напредъ на децата—вжтре сж нареченитѣ пжпки, а после, каквото остане, ще дадемъ и нему.

Но Мартинъ не склони:

— Не може, — рече той — който е на трапезата ни, ще дѣли и щастието си съ насъ.

Раздадоха рѣзенитѣ. На Матейко-просекътъ се падна кошарата съ овцитѣ.

— Видишъ ли! — изсмѣ се отъ цѣло гърло чичо Мартинъ — Божѣ поличба е, нали тази нощъ нѣма овчаря, Матейко ще спи на леглото му въ кошарата. Тази нощъ стадото е негово!

Така и стана; отведоха стареца да спи въ кошарата.

Легнаха си и Мартинови. За-

спа и цѣлото село. Мина така доста време. Наближаваше полунощъ. Изведнажъ навънъ въ двора се раздаде силенъ викъ:

— Юря, бре хора! Юря аа!

Чичо Мартинъ скочи, грабна пушката и изтича навънъ. Предъ вратата бѣха се свили кучетата и скимтѣха изплашено.

Гласътъ идѣше откъмъ кошарата. Викаше Матейко-просекътъ.

— Ей го, Мартине! Ето го! Вълкъ, вълкъ въ кошарата!

Чичо Мартинъ прилепи очи до плета. Наистина въ жгѣла се бѣше свило нѣщо и оттамъ свѣтѣха две червени пламъчета — очитѣ на лютия звѣръ.

Мартинъ провре пушката, прицели се и гръмна. Чу се страшенъ ревъ, нѣщо черно скочи въ мрака, премѣтна се и падна неподвижно на земята.

Вълкътъ бѣше се прехвърлил въ кошарата, но подплашенъ отъ виковетѣ на стареца, не успѣ да прескочи назадъ високата ограда и загина.

— Видите ли, — клатѣше после глава и говорѣше чичо Мартинъ — нали ви казахъ азъ: Всѣки гостъ е Божи пратеникъ!

Георги Райчевъ